

Històries del paradís

Primera edició en aquesta col·lecció: setembre de 2021

© Del text original: Xavi Sarrià, 2007

© Correcció: Roger Sarrià

© Edició: Mercè Pérez i Xavi Sarrià

Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es

Maquetació: Josep Andrés

Aquesta obra es va publicar originalment a Edicions Bromera.

Aquest llibre s'ha imprès a Bookprint amb paper ecològic, òfset cru de 90 grams i ha estat compaginat amb cos 10 de la tipografia Chronicle.

ISBN: 978-84-16698-66-0

DL: V-2084-2021

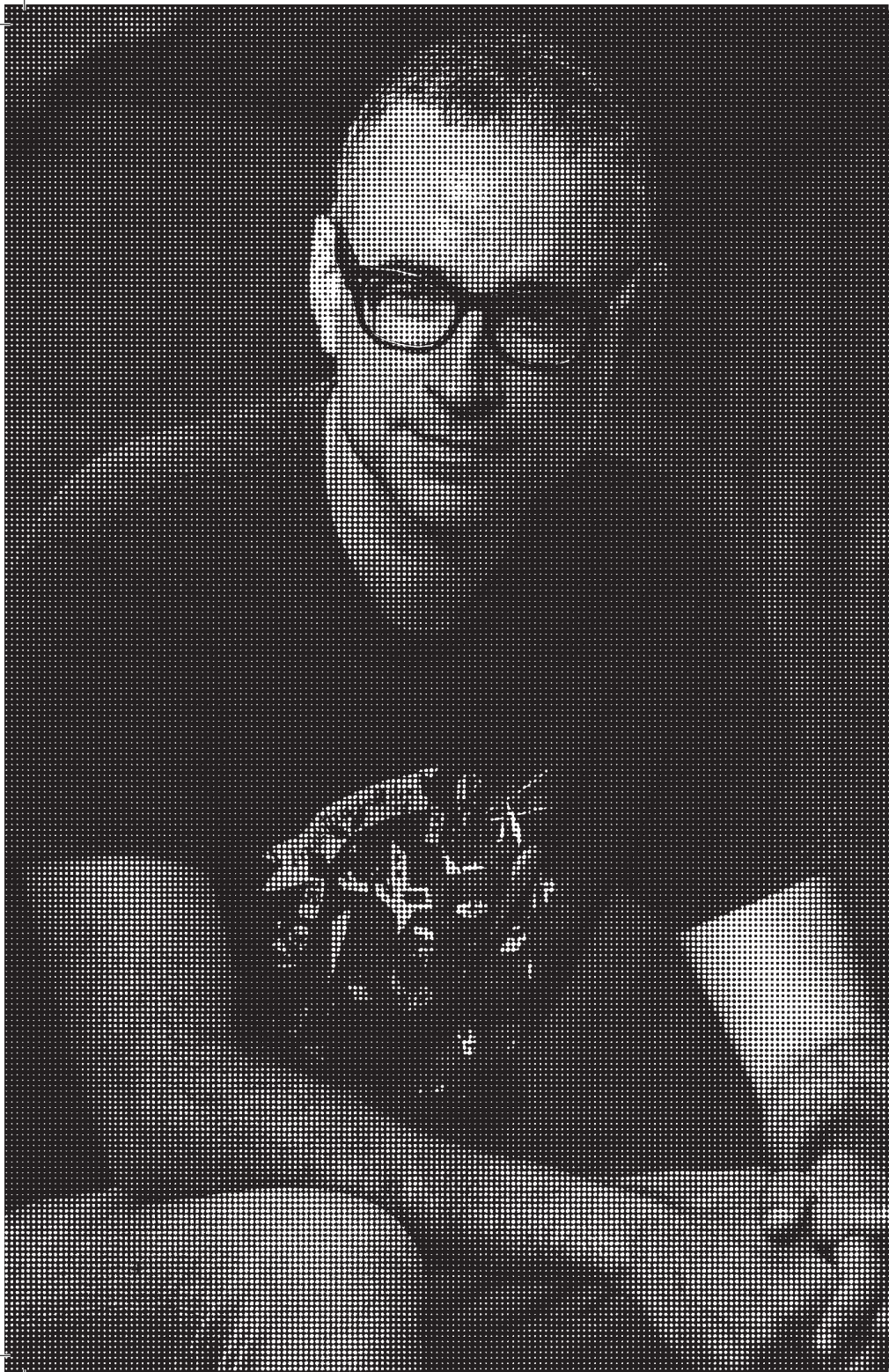
LLAVORS

Xavi Sarrià

HISTÒRIES DEL PARADÍS

SEMBRA
LLIBRES

Xavi Sarrià

Xavi Sarrià va nèixer a Barcelona l'any 1977, tot i que viu a València des de ben jove. Durant vint anys va ser lletrista i cantant del grup Obrint Pas, un dels més populars de la nostra música. Amb aquest grup va enregistrar set discos, entre els quals destaquen *Terra*, *La flama*, *En moviment*, *Benvingut al paradís* i *Coratge*, i va fer llargues gires arreu del món. L'any 2008 va publicar el recull de relats *Històries del paradís*, un èxit de crítica i públic traduïda també al castellà. El 2014 va publicar la novel·la *Totes les cançons parlen de tu*, que compta ja amb dotze edicions. El 2017 va iniciar la seua carrera musical en solitari amb el disc *Amb l'esperança entre les dents*. El 2020 va participar en la banda sonora de la pel·lícula *La mort de Guillem*. I l'any següent va codirigir, amb David Segarra i Víctor Serna, el llargmetratge documental *No s'apaguen les estreles*. És llicenciat en Filologia Catalana i ha col·laborat en diversos mitjans com Catalunya Ràdio, Ràdio Klara, L'Accent, Vilaweb o L'Avanç.

ÍNDEX

- p. 11 Por
- p. 17 Equilibri
- p. 23 Fragilitat
- p. 27 Suburbi
- p. 33 Calfred
- p. 37 Desfici
- p. 41 Guerra
- p. 47 Esperança
- p. 53 Llàgrimes
- p. 57 Avorriment
- p. 63 Ambició
- p.73 Alliberament
- p. 77 Oblit
- p. 83 Terror
- p. 89 Coratge
- p. 95 Il·lusió
- p. 101 Orgull
- p. 105 Fam
- p. 109 Silenci
- p. 113 Oasi
- p. 119 Mosques
- p. 123 TV

*El més important no és la caiguda,
sinó l'aterratge.*
LA HAINE

Estic amagat dins d'un armari. Sent la gent cridar. Són crits confusos, borrosos. Els sent però no els distingisc. No sé què diuen. Estic molt nerviós. Tremole. Les cames em fan figa. Tinc ganes de plorar. Déu meu, què faig? No ho sé. Aquest lloc no és massa segur. Serà millor que em moga, que marxe, que intente eixir fora. Encara tinc la imatge de la sang i els crits i tots fugint i el cos de la senyoreta Mälkki estés a terra... Déu meu, per què? Tot ha sigut molt ràpid i caòtic. He corregut entre els trets, els crits i la sang i m'he amagat a l'armari d'una aula. No sé ni com hi he arribat. Déu meu... Però no em puc ensorrar. He de ser fort. He d'eixir d'ací. Ho faig. Avance agenollat entre les cadires i les taules. Intente no fer soroll. Respire fort i ràpid. Ja estic a la porta. Ho he aconseguit. I ara, l'òbric? No, no ho sé... O potser sí... No ho sé. Però he de ser valent.

Òbric la porta. A poc a poc. Tracte de no fer soroll. Però ginyola. La puta porta... Els nervis em cremen l'estómac. Són com agulles. Trac una mica el cap. Veig un passadís llarg i ample. Està buit. Mire a banda i banda. Res estrany. Està completament buit. Però ara comence a veure-ho tot borrós. Em pugen les pulsacions. Per què ho veig tot borrós? Dec estar ferit? Em toque el cos. No tinc cap ferida, però la camisa està tacada de sang. M'espante. Em ve aquella respiració trencada que faig abans de plorar. Però no ho puc fer. No puc plorar... Fes el favor de no plorar! He de mantenir la calma. M'ho repetisc una vegada i una altra fins que aconseguisc asserenar-me. Trac tot el cap per la porta. Em situe. Veig les orles dels antics alumnes. Per tant estic al tercer pis. Hauré de travessar el passadís per a arribar al vestíbul. Allí hi ha l'escala que baixa cap a l'entrada principal. D'acord. Ja sé on estic. Però, i ell? On deu estar? Ja no sent crits. Això em posa més nerviós encara. Però he de fugir d'allà. M'hi decidisc. No tinc més opció.

Ràpid! El batecs em colpegen el pit. M'alce i córrec pel passadís buit. Els passos ressonen i la respiració s'amplifica. Arribe a la paret del final i m'ature. Hi repenge l'esquena i m'ajup de nou. I de sobte un tret. TA! I un altre TA! I un altre TA! Fan un soroll esfereïdor, tant com els crits que els segueixen. I més crits. Però no sé d'on venen. Em quede glaçat i respire fort, molt fort, i trac mocs pel nas. Què deu estar passant? M'alce d'un bot i córrec de nou. Gire a l'esquerra, travesse una altre passadís i arribe al vestíbul. Veig l'escala i m'hi abalance. Baixe sense pensar, nerviós i confús. Els peus em volen, i em fan saltar els escalons de dos en dos, però caic i redole per l'escala fins que arribe al segon pis. Em colpege les cames i els braços. M'alce i intente seguir. Però no puc. Em quede clavat. Una intensa punxada em travessa el turmell. Faig un crit sec, AAAH!, mentre em pose la mà al peu. Em desequilibre i quede estés a terra. No puc caminar. Respire fort, molt fort, i trac mocs pel nas. Vull alçar-me: no puc... No puc moure'm! Els crits ara són més propers. Els sent. I baixen per l'escala.

Déu meu! Baixen? Intente arrossegar-me agafant-me el peu. No em queden gaires forces, però no tinc cap altra alternativa. M'acoste lentament cap a la classe que hi ha davant de les escales. Em falten uns deu metres. Allí estaré més segur.

L'aldarull que ve de l'escala cada vegada és més fort. Torne a veure-hi borrós. Les corredisses ressonen. S'acosten. La tensió m'ennuega. La suor em deixa moll. Ho estic aconseguint... El soroll dels que corren creix... S'acosten... Vinga... S'acosten encara més... Només em falten un parell de metres... Ja arriben... Lleve la mà del turmell i l'allargue cap al marc de la porta... Ja estan ací. Els veig volar per les escales. Els reconec tot i els seus rostres desencaixats. Els brams fan tremolar les parets. Jo els cride desesperat, EEEH! Potser és millor que algú m'agafe pels muscles i em baixe. La policia ja deu haver arribat. Ara més fort: EEEH! No em senten... Déu meu... Ningú no em sent! Però, què dic? Seré imbècil! Com puc voler que em porten al braç? Ens quedariem enrere... Seríem una presa fàcil... Déu meu... No deu estar massa lluny... Em torne a quedar sol.

M'agafe fort del marc de la porta i m'impulse a poc a poc dins l'aula. El turmell em fa molt de mal però aconsegisc entrar-hi.

M'arrossegue entre les cadires i les taules. Ja no hi ha renou. El silenci m'engabia. Ara tot ha canviat. Estem ell i jo. La presa i el caçador. Sols. O potser no. Potser n'hi ha més com jo amagats en altres classes. Espere que sí, espere que es distraiga amb ells, que els... bé... que els ho faça abans que a mi... Tinc calfreds i respire fort, molt fort. M'amague darrere la taula de la professora. És més alta i ampla que les altres i té una fusta que arriba als peus per la banda de davant. Ací no em veurà. Espere.

Passen els segons. Els minuts. No puc evitar plorar. Però ho faig gairebé en silenci mentre tanque els punys amb ràbia. No puc fer-hi res més. Em quedaré ací amagat. No hi ha cap altre camí. Esperaré que pugem els policies i em rescaten.

Només desitge que ho facen ràpid, abans que... Déu meu... Ara recorde aquell xic! He tingut un flaix. El tinc vist del menjador. Sempre vestia de negre. No parlava molt. Déu meu... És clar que sí! Ara me'n recorde... Era aquell xic amb qui es van barallar els meus amics al menjador. Deia no sé quines històries de la selecció natural, de la sobrevaloració de la raça humana, de la mort. Algú em va dir que mirara el seus vídeos a Internet... Sí, ara el recorde... És ell... Déu meu... Però com ha sigut capaç? Tremole.

No sé quant fa que estic ací amagat. Però almenys veig un angle de la finestra. Està just dalt de mi, a la dreta. Això em tranquil·litza. Veig el cel. Neva, com sempre.

Sent una remor des de l'exterior. La policia ja deu haver arribat? Tant de bo. Intente alçar-me mig metre. La distància suficient per a mirar per la finestra. Trac mig cap i veig l'enrenou que hi ha allà baix. A l'entrada de l'institut hi ha desenes de cotxes i furgonetes de la policia. També tanquetes de l'exèrcit. Tots corren i s'organitzen. Porten armilles antibales i grans armes automàtiques al coll. Un altre dia m'espantarien. Però ara m'alleugereixen la por. La suavitzen. La controlen.

Un soroll. El cor se'm dispara. Què deu haver sigut? Qui el deu haver fet? Em marege. Un altre soroll... Déu meu.. Són passos? Algú ha entrat a l'aula. Respire ràpid però ara tracte de contenir el soroll al màxim. Torne a veure-hi borrós. Un altre pas. Silenci. I un altre. Qui és? És ell? Siga qui siga, camina molt a poc a poc. Em rebotarà el cor... Sembla un caçador... Em busca? Deu ser un

polícia...? I si és un altre alumne...? S'acosta... Ja gairebé el tinc a tocar... El sent respirar... Em deu sentir ell a mi...? M'arrupisc encara més amb els braços contra les cames.

S'acosta més... I més... I de sobte trets. TA-TA-TA-TA-TA-TA! I més trets. I ara a ràfegues. La persona que hi ha a l'aula corre cap als trets. Desapareix i em quede sol amb el cap entre les cames. I les ràfegues curtes que fan TA-TA-TA-TA-TA-TA! I els crits dels policies que corren amunt i avall per l'edifici i el tiroteig que no cessa TA-TA-TA-TA-TA-TA! Però no dura massa. Després de la tempesta, el silenci.

Al cap d'una estona sent algú que crida noms. Jo brame que estic ací amagat. Una professora entra a classe acompanyada d'un policia amb aquella armilla antibales i la gran arma automàtica penjada al coll. Busquen davall les taules, entre les cadires, dins els armaris i per fi em descobreixen arrupit sota la taula. La professora plora mentre m'agafa, m'estreny contra el pit i em posa la mà entre els cabells curts. Està molt alterada. Molt. Respira fort i trau mocs pel nas. Jo ja no ho faig. Ara estic tranquil. Molt. No puc deixar de mirar aquella gran arma automàtica de l'agent que ha entrat amb ella. I com m'atrau. I com m'ompli de pau. Sí, demà mateix me'n compraré una. Una de ben grossa. L'amagaré sota el llit. La portaré a l'escola. Em protegirà.